

Tiberiados bendruomenė Maldos bendrystė

Mieli maldos draugai,

O mano džiaugsmė, Kristus prisikėlė! Iš tiesų prisikėlė! ALELIUJA!

Vasario 16 skridau lėktuvu iš Lietuvos, ir virš Belgijos siautė smarki audra. Leidžiantis lėktuvą stipriai purtė. Sulig kiekvienu vėjo gūsiu pilotui tekdavo vis iš naujo gražinti lėktuvą į kursą. Lėktuvo salone vyravo „keista“ tyla. Vienintelis dalykas, kurį galėjome padaryti, tai pasikliauti pilotais. Kai lėktuvas palietė žemę, širdyje ištryško dėkingumo džiaugsmas ir išsiliejo plojimais. Ši patirtis gerai iliustruoja, kokia buvo šiemet gavėnia. Šis palankus metas, kai sekmadienis po sekmadienio, savaitė po savaitės ruošiamės švęsti Velykų slėpinį, visiems buvo stipriai kitoks. Kaip tie vėjo gūšiai, blaškę lėktuvą, ši epidemija ir jos padariniai mūsų gyvenime visus mus sukrėtė, ir kalba eina ne tik apie įpročius.

Keistas jausmas savaitėmis melstis bažnyčioje, kai niekas neatvažiuoja. Mums tai proga įvertinti, koks svarbus jūsų buvimas ir malda. Koks džiaugsmas skanauti šią tikros maldos bendrystę nepaisant karantino.

Šis sukrėtimas nėra vien tik negatyvus. Visam pasauliui suteikta galimybė atsitraukti, gavėnios laikas, kad labiau pasirūpintume dvasine higiena, skirtume laiko apmąstyti ir suvokti tokią trapią gyvenimo dovana, ir tai laikas parodyti naują kūrybingumą pasirūpinant kitais, bet taip pat ir savimi. Būtų gaila, jei po epidemijos vėl grįžtume prie ankstesnio gyvenimo. Iš šių įvykių yra ko pasisemti. Veikliosios meilės ir abipusio rūpesčio akimirkos yra gyvenimo tikrumas ir širdyje dėl to ištrykšta dėkingumas.

Bet nepamirškime ir šios epidemijos keliamo skausmo. Galvoju apie šitiek gedinčių asmenų, galvoju apie žmones, patiriančius nerimo akimirkas,

kai susiduria su gyvenimo trapumu, vienatve, bejėgiškumu, klausimais, baimėmis ir apgailėstaviumu. Šiuo laiku, kai kančia ir mirtis taip arti, kartais tragiškai arti, ar Velykų žinia gali suteikti šviesos? „Kristus prisikėlė!": ką mums reiškia šie žodžiai, suskambantys Velykų nakties gelmėje?

Apaštalas Tomas.

Norėčiau leistis vedamas apaštalo Tomo, kuris, išgirdęs Velykų žinią, irgi yra visiškai sutrikęs. Ir kas gi nesutriktų? Šiam apaštalui dažnai lipinamos

netikinčio ar abejojančio etiketės. Etiketės yra pavojingas dalykas, nes jos asmenį sumenkina iki tam tikro bruožo. Ar jo širdyje nebuvo ir kitų dalykų? Jis matė, kaip jo Mokytojas mirė ant kryžiaus. Jam Jėzus yra miręs, tad telieka gedėti dėl tokios nelaimės. Taip pat Tomui prisikėlimo šviesa turėtų eiti drauge su baisia kryžiaus tiesa. Šis skelbimas negali būti tiesiog pa-

lengvėjimą nešanti laiminga pabaiga kaip vaikams sekamosiose pasakose. To nepakanka. Šis skelbimas turi rimtai atsižvelgti į Kristaus kryžių. Prisikėlimo garbė negali paprasčiausiai ištrinti mirtino kryžiaus siaubo. Tomui ieties smūgis paprastai nenutrinamas kempine.

Jei Kristus iš tiesų prisikėlė, Tomas norėtų paliesti Kristaus žaizdas. Šiam apaštalui ir mums prisikėlimas pasako svarbų dalyką apie visas skausmingas, absurdiškas ir nesuprantamas visų laikų žaizdas. Tomas drauge su mumis kelia šiuos klausimus. Jis tikrai yra mūsų brolis dvynys. Kančios ir mirties akivaizdoje esame panašūs į jį.

Liesdamas perkeistas Jėzaus žaizdas Tomas yra paliečiamas. Jis suvokia, kad Velykos – tai netikėta, tai negirdėtas Dievo dalykas. Prisikėlimas yra Dievo dovana. Tai „Jo“ didysis Gailestingumas. Prisikėlimas – tai švintanti ir tamsą išskaidanti aušra. Prisikėlimas be paliovos atveria vilties kelius. „Mano Viešpats ir mano Dievas“, – sušuko jis. Koks gražus tikėjimo ir pasitikėjimo išpažinimas. Šlovingose Jėzaus, Nukryžiuotojo Prisikėlusiojo, žaizdose, Tomas regi perkeistą savo bailumą, atleistą savo nuodėmę, peržengtą savo netikėjimą, išgydytas savo žaizdas, atkurta sudaužyta savo širdį. Jo gyvenimas, jo istorija su visais pakilimais ir nuopuoliais, jo džiaugsmas ir vargai, jo viltys ir nerimas yra paimama ir išgelbstima Kristaus Velykomis, Jo Gailestingumu.

Prisikėlimo šviesa.

Per Velykų vigiliją paprastai uždegame žvakę nuo velykinės žvakės, o kunigas tuo metu sako: „Galingai prisikeliančio Kristaus šviesa teišsklaido mūsų proto ir širdies tamsą.“ Velykų žvakė atstovauja Kristui, pasaulio šviesai. Nuo Velykų žvakės uždegamos visos kitos žvakės bažnyčioje, tai skirta parodyti, kad Jėzus yra mūsų šviesos šaltinis. Šio veiksmo negalėjome atlikti dėl apribojimų. Bet galime jį atlikti savo kasdienybėje, įžiebdami šviesą greta savęs. Pateiksiu pavyzdį iš Motinos Teresės gyvenimo: „Melburne nuėjau aplankyti seno vyro, atrodo, niekas net nežinojo apie jo egzistavimą. Jo kambaryje buvo baisi netvarka. Norėjau sutvarkyti, bet jis vis kartojo: man labai gerai ir taip. Aš neatsakiau, ir galiausiai jis man leido sutvarkyti. Tame kambaryje buvo labai graži lempa, padengta metų metais besikaupusių dul-

kių. Paklausiau jo: „Kodėl neuždegate šios lempos?“ „Ir kam?“, - atsakė jis, - „vis tiek niekas pas mane neateina. Man šitos lempos nereikia.“ Tada jo paklausiau: „Ar įjungsite lempa, jei jūsų aplankyti ateis sesuo?“ Jis atsakė: „Taip, jei išgirsiu žmogaus balsą, įjungsiu.“ Ir neseniai jis man perdavė žinutę: „Pasakykite mano draugei, kad šviesa, kurią ji išiebė mano gyvenime, vis dar šviečia.“ Savo ruožtu atlikime mažus veiksmus, kurie pakelia žmones, skleiskime Kristaus šviesą aplinkui, nuolankiai ir pasitikėdami. Taip Velykų šventė bus tikrai švenčiama mūsų gyvenime. Geros Velykų šventės.

Brolis Bartas

(Brolis Bartas yra Tiberiados generalinis tarnas, šią žiemą jis tris savaites lankėsi pas mus.)

Viešnage Vilniuje

Daugiau nei mėnesį gyvenau Vilniuje pas Nukryžiuotojo Kristaus seseris. Kas rytą dvidešimt minučių pėsčiomis eidavau iki ligoninės atlikti spindulinės terapijos. Mūsų koks tuzinas laukdavome, kol atrakins duris. Pirmą mums pamatuodavo temperatūrą, tada laukdavome pačios terapijos. Mes, pacientai, sveikindavomės, bet kalbėdavome mažai, nes reikėjo laikytis atstumo. Bet ne tik dėl to – susidūrus su kito žmogaus kančia išskyla drovumas, atjautos kupina tyła. Šis pirmas kovos su vėžiu etapas pavyko gerai, dabar reikia palaukti kito susitikimo, kad būtų nuspręsta dėl tolimesnio gydymo. Džiaugiausi, kad terapija baigėsi Didįjį trečiadienį ir per Tridienį jau buvau su broliais. Labai ačiū seserims ir kardinolui Bačkiui, kurie mane priėmė, ir visiems, padėjusiems ir besimeldusiems.

Brolis Pranciškus

„Velykos dėl to, kad tu čia!“

Per 2020 m. gavėnią buvome numatę nemažai kelionių. Br. Egidijus lankė šeimą Konge, aš išvykau pas Kanadoje besimokantį br. Vidą ir grįždamas ketinau užsukti į Belgiją. O br. Pranciškus buvo grįžęs į Belgiją, tada visą kovo mėnesį turėjo būti Vilniuje; tad kelias savaites Baltriškėse tebuvo trys broliai: Jonas, Gonzagas ir Frederikas. Dėl to turėjome pritaikyti ir priėmimą: pasizadėjome per gavėnią pagal realybę. Nė nemanėme, kad taip

ir bus... šitiek dalykų nutiko visai kitaip. Žinoma, kelionės įvyko, apie tai toliau papasakos br. Egidijus bet mūsų sugrįžimai tikrai nebuvo sklandūs! Esame taip įpratę, kad kelionei pakanka paso ir lėktuvo bilieto, ir nė neįsivaizdavome, kad gali būti kitaip.

Grįžęs iš Kanados į Belgiją, pradėjau stebėtis, kad broliai taip nerimauja dėl mažiausių mano kelionių ir susitikimų. Argi nereikia kaip įmanoma to vengti, sakė jie, kad paankstintume mano grįžimą į Lietuvą? Bet kokių atveju, lėktuvo bilietų kainos tikrai neįkvėpė manęs keisti planų. Bet viskas pasikeitė, kai buvo pradėtos uždaryti Lietuvos sienos. Buvo atšauktas pirmas, antras, paskui ir trečias mano skrydis, tad pradėjau baimintis, kad liksiu Belgijoje; bet kaip paskutinį variantą br. Frederikas man surado neįtikėtina grįžimo maršrutą iš trijų skrydžių. Reikėjo tik suspėti persėsti Kopenhagoje. Taip pat pasigirdo kitų sunerimusiu balsų (ne mano tėvų, ir už tai esu labai dėkingas!): „Ar protinga keliauti, kai nežinai, ar pavyks, ar nerizikuoji pasigauti viruso ir t. t.“ Ir ką man reikėjo galvoti? Netikėtas šio skrydžio kovo 19 d. (per šv. Juozapo šventę) suradimas, kaukė, kurią padovanojo tėvų kaimynė (nes nebuvo įmanoma jų gauti), vaistinėje nusipirktas paskutinis dezinfekuojančio skysčio flakonas, visa tai man tyliai šnabzdėjo: „pasitikėk“. Be to, žinojau, kad manęs laukia broliai, ir labai stipriai jutau, kad mano „namai“ yra Baltriškės, o tai nustebino mane patį, ir galiausiai žinojau, kad mano kelionė nepažeidžia viešosios tvarkos nurodymų. Žinoma, kadangi nesu

lietuviai, buvo kiek įspūdinga, kad sodinant į lėktuvą man vis liepdavo palaukti šone, bet sukalbėdavau trumpą maldele ir likdavau ramus, ir po visokių patikrinimų galiausiai užsidedavo žalias signalas.

Kelias dienas būdamas be pastogės, nežinodamas, kurie sprendimai būtų geriausi, apribojus judėjimo laisvę, man truputį atsivėrė akys, ką patiria daugybė migrantų ir pabėgėlių; taip pat prisiminiau valtis, prieš karą perpildytas žydu, kurios, negalėdamos prisisvertuoti, su visais keleiviais turėdavo grįžti į išvykimo tašką. Dėl to, kad man pasisekė, neturėjau pamiršti visų, minimų paskutinėje Didžiojo penktadienio intencijoje: pabėgėlių, epidemijos aukų, mirštančių, kalinių. Galvojau, jei mano džiaugsmas jų nepamirš, neš juos kaip malda.

Po visų šių įtampų reliatyvi dviejų karantino savaitių vienatvė Baltriškėse man atrodė menkniekis. Vis dėlto reikėjo dar sugrįžti br. Egidijui. Man palengvėjo, kai jis pasiekė Belgiją, nors iš Afrikos buvo vykdoma tik penki procentai skrydžių. Lietuvos užsienio reikalų ministerija pateikdavo nuolatos atnaujinamą tikslią informaciją. Tad nusprendėme pamėginti parskraidinti br. Egidijų, šį sykį per Minską. Bet vos užsakius bilietą – netikėtumas – Lietuva paskelbia, kad uždaro visus oro uostus. Šikart, atrodo, viskas žlugo, ir kuriam laikui? Telioka įspėti br. Egidijų ir apsišarvuoti kantrybe. Tada man paskambina draugas diplomatas, nes jo žmona girdėjo, kad oro uostų uždarymas nėra retroaktyvus. Kitaip tariant, jei kompanija neatšaukė skrydžio, jis gali įvykti. O mes nebuvome gavę jokie pranešimo apie atšaukimą. Informaciją tikrinu

visur skambinėdamas, ir kaskart man tai patvirtina. Ir taip br. Egidijus sugrįžo Verbu sekmadienį, greičiausiai paskutiniu skrydžiu į Vilnių. Apie tai mąstydamas, tariau sau, kad galų gale viskas įvyko dėl atsitiktinės pastabos „moters, kuri kažką nugirdo“. Be jos, manau, būtume nuleidę rankas. Staiga negalėjau nepagalvoti apie mažai matomą, bet tokių realų moters vaidmenį išganymo darbe. Žinoma, Priskėlimo dieną, bet taip pat ir skausme. Kokia yra Marijos misija, kokia jos užtarimo galia? Tikrai negalime jos vertinti pagal žodžių kieki, bet vis dėlto šitiek krikščionių intuityviai nujaučia, kad ji yra uostas per audrą, žvaigždė naktyje. Šiuo pasaulinio išmėginimo laiku, vedami savo instinkto, kreipiamės į ją, nes pats Jėzus audros sukuryje mums ją davė.

Ir taip Didįjį trečiadienį galiausiai visi susirinkome, nes iš Vilniaus grįžo br. Pranciškus. Susitikimas buvo be didelių emocijų, tarsi būtume išsiskyre vakar. Gyvenimas paprasčiausiai tęsėsi: reikėjo nudirbti darbus, grįžo gandrai, ruošėmės liturgijos transliavimui ir t. t. Tarp brolių karaliavo puikiausias santūrumas. Bet mane buvo užplūdęs gilus džiaugsmas. Iš kur jis, supratau tik prisiminęs šv. Benedikto, kuris gyveno atsiskyres grotoje, pasakymą, kai jo Velykų dieną aplankyti atėjo kunigas: „Kelkis, valgysime, nes šiandien Velykos“, - pasakė jis. – „Velykos dėl to, kad tu čia“ – didingai atsakė Benediktas, kuriam laiko tėkmė buvo praradusi prasnę. Man taip ir buvo. Grįžimas namo po šitiek netikrumo, susitikimas po ilgesnio nei manėme išsiskyrimo, visa tai turėjo velykinį skonį. Velykos, nes mano brolis čia, nes kiekvienas čia, savo vietoje. Dvasios vienybė nėra jausmingumas, bet abipusis priėmimas ir priklausymas, kaip Kristaus Kūne.

Taip pat būtų gaila nieko nepapasakoti apie apsilankymą pas br. Vidą Kanadoje, kuris, nors ir būdamas toli, yra mūsų Bažnytėlės narys. Mūsų brolis nuo 2019 m. rugsėjo pradėjo dveju metų studijas IFHIM. Kai mūsų klausia, ką jis ten studijuoja, atsakome: „antropologija“. IFHIM neišduoda diplomo ir nesuteikia laipsnio, bet formuoja „asmenis“. Ir tai labai reikšminga. Pamatyti geriausią savo brolio versiją, labai laisvai pasikalbėti su juo apie prabėgusius studijų mėnesius, su pagarba būti priimtam dėstytoju, pajusti mokomų dalykų svarumą, visa tai išvysti studentuose, - tai tikrai buvo verta kelionės. Trumpai tariant, pamaciau, kad IFHIM baigę žmonės tampa universaliais broliais. Truputį su tuo susidūriau, kai br. Vidas slapta visiems paskelbė:

„šiandien brolio Ivano gimtadienis!“ Kadangi kelias dienas lankiausi institute, pastebėjau, kaip šypsenos vis platesnės ir vis daugiau draugiškų pasisveikinimų. Jau nebuvau nepažįstamasis. Bet kai visi vietine Kvebeko melodija užtraukė: „Mielasis Ivanai, dabar tavo eilė leisti, kad apie tave būtų kalbama su meile...“ (su gimimo diena Kanadoje), mane, nors to ir nenorėjau, išmušė raudonis. Vis dėlto buvo gera leisti būti mylimam...

Mieli maldos draugai, tikrai tikėkite, kad Velykos bus ir tada, kai vėl galėsime jus priimti Baltriškėse. O to laukiant, bendrystė jau yra, nematoma, bet tikra. Visus mus pagirdo ta pati ir viena Dvasia, padėdama kiekvienam (-ai) būti tokiu (-ia), koks jis (ji) yra.

Brolis Ivanas

Apsilankymas Afrikoje

Po 10 metų, šiomet nutariau aplankyti savo mamą, kuri gyvena Afrikoje, Kongo demokratinėje respublikoje. Pabuvau ten tris savaites ir spėjau įsijausti. Nekalbėsiu apie visus nuotykius, kurių netruko nuo vizos gavimo iki užklampimo Kongo keliais. Bet ypač norėčiau pasidalinti keletą išpūdžių.

Mama gyvena Mokambo miestelyje su Pierre, už kurio ištekėjo prieš daugiau negu 10 metų. Jie visaip padeda vargšams, gyvenantiems aplinkui: jie įkūrė alfabetizacijos centrą vaikams, kurie neturėjo galimybės mokytis. Jie taip pat priima šalia savęs kelis paauglius iš tolimesnių kaimų, kur nėra mokyklos, ir jais rūpinasi. Be to kasdien ateina daugybė žmonių su visokiais prašymais: kieno vaikas serga ar įvairios bėdos. Kas savaitę jie ruošia maisto daavinį kelioms našlėms bei šeimoms, apleistiems senukams, invalidams... Buvo gražu matyti Samčią, kuris sėdi vežimėlyje lydintas draugo aklo, šikabinusio į vežimėlį. Jie gyvena kartu ir padeda vienas kitam. Kai kas nors kreipiasi pagalbos, Pierre teiraujasi, ar tikrai reikia padėti ir kaip geriau padėti.

Po kelių ramių dienų mama susilaužė ranką ir reikėjo padaryti operaciją ir dėl to važiuoti į Lubumbashį, antrą šalies miestą (maždaug 200 km). Man tai buvo proga labiau susipažinti su Pierre šeima. Jis turi 8 vaikus ir daug anūkų. Savaitę gyvenau pas Idą, kuri turi du vaikus, ir jos sesę (susizadėjusią). Jie man užleido geriausią kambarį ir susigrudo keturiose dvejose lovose. Aš buvau labai paliestas tos šeimos, jos šeimyniškumo. Ten šeima – labai plati sąvoka: vaikas turi ne vieną mamą ar tėtį bet tiek, kiek turi

tetų ir dėdžių. Jei mama miršta, vaikai eina pas tetą gyventi... arba pas antrą mamą.

Važiuojant prigrustais mikriukais, nustebau, kad dažniausiai klauso pamokų, transliuojamų per radiją. Visur giesmės skamba. Žmonėms ne gėda kalbėti apie Dievą. Net girdėjau: „keista, jūs europiečiai atnešėt tikėjimą ir dabar nebetikit.“ Vien mamos gatvėje yra 5 bažnyčios (daug protestantų). Kai kurios veikia kaip žadintuvas. Bet paskutinę savaitę mano buvimo koro-

navirusas mums leido ilgiau miegoti. Jeigu reziumuojant visus išpūdžius, atvykus į Kongą, jautiesi dideliame chaose, netvarkingame skruzdėlyne, bet tai linksmas, pilnas gyvybės chaosas. Ir jau pasiilgstu gyvybės, kai sėdžiu izoliuotas mokykloje po kelionės.

Brolis Egidijus

Prancūzo piligrimo užrašai

Jei tik būčiau žinojęs, kad rašysiu šiam laikraštukui... Tiesą pasakius, būtent skaitydamas belgišką jo 2020 m. sausio–kovo versiją nusprendžiau vykti susipažinti su bendruomene Lietuvoje. Tuo metu buvau Lenkijoje.

Mano tėvai gyvena Prancūzijoje, bet Dievas mane pakvietė leisti į piligrimystę devyniems mėnesiams, būnant Kristaus mokiniumi, kad antrą kartą Jį sutikčiau ir leisčiausi Jo paliečiamas. Iš tiesų jau turbūt buvau Jį sutikęs kelis kartus būdamas vaikas ir paauglys, bet besimokydamas licėjuje nusprendžiau, kad Jo nėra.

Šis tvirtas nusistatymas truko ilgai. Bet 2019 m. rugpjūtį Parė le Monjalyje pirmą kartą susitikau Dievą Trejybę ir penkias dienas buvau paniręs į Šventąją Dvasią. Po to gavau kvietimą išvykti.

Pranešiau savo šeimai ir draugams, nors dar nebuvau nieko suplanavęs. Iškeliauvau be pinigų ir mobilaus telefono, turėdamas mintį kuo labiau atsiriboti nuo ankstesnio gyvenimo, taip pat nuo jame dalyvavusių žmonių, kad visiškai priklausyčiau Viešpačiui ir tik Jam vienam. Mano aplinkos žmonės buvo nustebę ir nerimavo, žavėjosi ir dvejojo: „Kaip bebūtų, atrodo beprotiškai. Ar jis tikrai supranta, ką daro?“ Kai kurie jų buvo praktikuojantys krikščionys, kiti – tvirti ateistai. Trumpai tariant, reikėjo, kad dėl manęs darbuotųsi Šventoji Dvasia. Galiausiai išvykau sulaukęs labai daug padaršinimo ir tokio moralinio bei dvasinio palaikymo, kad negalėjau nė išivaizduoti. Pažadėjau reguliariai siųsti naujienas savo tėvui, mamai ir savo dvasios tėvui, nelygu, kokių priemonių rasiu kelyje.

Tad išvykau 2019 m. spalio 8 dieną iš Pontmain Marijos šventovės Prancūzijoje pakeleivingomis mašinomis, vasaros-rudens sezono rūbais, su miegmaišiu, dvasine literatūra, dantų šepetėliu ir dantų pasta, Biblija ir rožiniu... ir džiaugsmu širdyje! Mano sesutė verkė. Ji yra mano krikšto dukra. Bet manau, kad labiausiai verkė Dievas – iš džiaugsmo – ir Jis priėmė mane į savo glėbį kaip pirmąjį ir paskutinį iš savo vaikų, nes jis mus kiekvieną myli savo išskirtine meile. Jis mane mokė daug ir visaip mokė: apie Save, apie Bažnyčią, apie savo vaikus, kuriuos paskleidė į platųjį pasaulį, apie mane ir mano gyvenimą.

Retai pasitaikydavo akimirku, kai viskas vykdavo kaip suplanuota, bet niekada nieko nestokojau. Niekada neteko prašyti maisto ir pagal orą keisdavau drabužius. Tiesiog prašydavau mane pavežti ir vakarais, belsdamas į duris, ieškodavau kur apsinaqvoti. Ir kaip galėjo mano pasitikėjimas Dievo Apvaizda vis labiau neaugti? Aš nebijau rizikuoti, jei jaučiu, kad tai neprieštarauja Dievo valiai. Remiantis pasitikėjimu mano tikėjimo trobelė virto tikėjimo tvirtove, o mano maldos gyvenimas sutriuškino daugybę nuodėmių ir trūkumų, kad rastųsi vietos naujoms Šventosios Dvasios dovanoms.

Mane nuvedė į Asyžių, Roma, į tėvo Pijaus ir šv. Arkangelo Mykolo šventoves. Perplaukiau Adrijos jūrą iki Albanijos, kad nuvykčiau į Medžiugorję Bosnijoje, tada sekė Kroatija, Vengrija, Ukraina, Lenkija, Lietuva. Neįmanoma išvardyti visų tų stiprių

įspūdi palikusių vietų, kurių dėka aš augau. Bet visa tai niekis, palyginti su tuo, kas svarbiausia: susitikimai. Nesugebėčiau pasakoti, į kiek namų įžengiau ir į kiek automobilių įsėdau, kiek daugiau žmonių sutikau. Bet žinau, kodėl galima pasakyti, kad visi esame Dievo vaikai. Virš savo valios kiekvienas esame įtrauktas į Dievo sumanymą, tad užuot atkakliai priešinęsi, kodėl jos nepriimame ir taip gyvenimas būtų paprastesnis? Nes jei tik net labiausiai nuo tikėjimo nutolę žmonės, net labiausiai abejingi, žinotų, ką man padarė, kaip padėjo man priartėti prie Dievo, būtų gerokai nustebę.

Galiausiai supratau, kad Dievas pasinaudoja net blogiausiomis situacijomis, kad priartėtume prie Jo, jei tik Juo pasitikime. Koronaviruso epidemija man labai apsunkino kelią. Patyriau vienatvę, apleistumą, kito žmogaus ir svetimo baimę... ir atsidūriau Baltriškėse. Jau pirmą dieną supratau, kad niekur nebuvau taip gerai sutiktas, kad niekur taip gerai nesijaučiau kaip čia. Tai sakau ne dėl to, kad buvau praradęs viltį ar meilikaudamas. Iš tiesų broliai vieni nebūtų sugebėję taip gerai manęs priimti. Tiesiog žinau, kad Viešpats norėjau, jog atsidurčiau čia ir pabūčiau tam tikrą laiką, kol vėl iš naujo leisiuosi į piligrimystę. Jau beveik mėnesį gyvenu su dviem jaunuoliais iš Jono Krikštytojo metų: Gunāru ir Eljumi.

Jules (Julius)

Tridienis Kartu su broliais

Didysis Ketvirtadienis.

Jonas nepasakoja apie Eucharistijos įsteigimą. Jis labai iškilmingai išskiria kojų plojimo gestą, tai yra simbolinė broliškos ir abipusės tarnystės santrauka, kurią mokiniai privalo vykdyti tarpusavyje. Ši scena yra susijusi su Eucharistija, tai tarsi dvi monetos pusės. Tai reiškia, kaip Jėzus sugeba eiti iki galo dėl savo mokinių. Dalyvaudami Eu-

charistijoje galime dalyvauti Jėzaus mirties ir prisikėlimo slėpinyje. [...] Skirkime dabar kelias minutes. Leiskime Jėzui prisiartinti prie mūsų stalo ir nuplauti mums kojas, atiduokime Jam pasekmes, nerimą, atiduokime, kas džiugina mūsų širdį ir kas ją slegia. Ši vakarą Jis ateina pas mus, ten, kur esame su savo artimaisiais, šeima, Jis nusizemina iki mūsų ir atsiduoda kaip maistas, kad mums suteiktų gyvenimo pilnatvę. Namuose galime parašyti artimojo vardą ant lapelių ir prašyti užtarimo. Galime pakartoti šventojo Petro tikėjimo išpažinimą: „Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.“ (Jn 6, 67).

Didysis Penktadienis.

Pilotas yra pasakęs apie Jėzų: „Ecce homo / štai žmogus“, nors tasai ką tik nuplaktas ir vainikuotas erškėčiais. Viešpaties tarne žmogiškumas beveik nebematomas, kaip buvo pranašavęs Izaijas, bet gal Pilotas ir pranašauja sakydamas: „štai žmogus“. Jėzuje pasilieka grožio, žmogiškumo, užtai kad elgiasi be smurto, be apykantos, be baimės, orus ir laisvas iki galo. „Mano gyvybės niekas man neatima, o pats ją atiduodu“. Jėzuje pasirodo tam tikra galia. Jis klausia Alyvų sode: „ko ieškote?“ – „Jėzaus Nazariečio.“ – „Aš esu“. Tada visi atšoka atgal ir parpuola ant žemės. Toks Jėzus: jo asmuo atspindi neįprastą garbę. Jo galia – paprastai būti savimi. Jėzus yra išisaknijęs savyje, prisiglaudęs prie Tėvo.[...] Tokiu drašiu būdu Jėzus atėjo peržengti kančią, kad prikeltas, visus patrauktų prie savęs. [...] „Žmogus begaliniai viršija žmogų“, rašė filosofas Paskalis, turbūt užtai kad Dievas gyvena žmoguje nuolat kviesdamas jį peržengti save. [...] Vykdydami šį pašaukimą žinoma neišvengsime kančios, bet ir patirsime velykinį džiaugsmą. Broliai ir seserys, ne Velykų sekmadienį o jau šiandien pasirodo mūsų džiaugsmo versmė. Todėl visuose namuose kabo kryžių, stovi rūpintojėlių, nes mūsų širdyse parašyta, kad tokia meile mus laimina Viešpats, ir tokia meile verta gyventi.

Velykinė Vigilija.

Įsiklausykime į šiuos angelo žodžius: „Jūs ieškote Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas. Jo čia nebėra, jis prisikėlė, kaip buvo zadėjęs.“ Taip, kartais mes esame gundomi vis ieškoti nukryžiuoto Kristaus, bet nuo šiol Kristus pas mus ateina ir pasirodo gyvas. Prisikėlimas nepanaikina kančios, bet ją atbaigia. Prisikėlęs Kris-

tus parodo savo perversas rankas ir kojas, liudijančias jo kančią ir meilē iki galo. Nemanykime, kad kenčiant neįmanoma patirti prisikēlimo malonēs. Ieškoti gyvenimo be kančios būtų iliuzija. Tikėjimas mus kviečia suprasti, kad kančios gelmėje gali atsiverti Prisikēlimo versmē. Kartais galime pajusti emociškai prisikēlimo džiaugsmā ir ramybē, einančius iš Viešpaties. Tačiau dažniausiai mums tenka tiesiog nuolankiai tikėti. Neleiskime, kad kas atimtų iš mūsų Prisikēlimo tiesā, nors galbūt šianakt dar esame kančioje. Prisikēlęs Kristus pasirodo su kančios žymėmis savo kūne. Jis mus kviečia neleisti, kad kančia užimtų pagrindinę vietā mūsų gyvenimuose. Mūsų šios nakties viltis – kad Kristaus prisikēlimo įvykis taptų mūsų gyvenimo centru. Brangus Kristaus drauge, tavo skausmas, kartais toks sunkus pakelti, tau nekludo priimti Prisikēlimo malonēs, priešingai, būtent tavo kančioje jis ateina tavęs aplankyti, palengvinti, paguosti, atnaujinti tavo jėgas. Prisikēlęs Kristau, šią naktį, su tavimi ir tavyje, aš pereinu iš tamsos į Šviesā. Tu, Prisikēlusysis, esi Vartai į Gyvenimą, tu esi Gyvenimas.

Velykų diena.

Šv. Petras mums teikia gerą pavyzdį. Per gavėnią apmąstēm Jėzaus keliā į Jeruzalę, kur Jį išduos ir nukryžiuos. Aišku, Petras ējo kartu. Pe-

trās – Bažnyčios uola. Bažnyčia, kuri iš senosios graikų kalbos reiškia susirinkimą, bendruomenę. Jėzus patikėjo Petrai savo bendruomenę, savo Bažnyčią. Petrai, kuris yra labai pasikēlęs, kuris, kaip jam atrodo, nebijo nieko. Sakas, eisias į mirti kartu su Jėzumi! Ar mums taip nebūna? Man tai būna... Ir štai, ateina išbandymas, Jėzus vedamas nukryžiuoti, didysis Petras susiduria su savo silpnybe, kad taip lengvai jis neis į mirtį... ir dar labiau, jis išsizadėjo savo Mokytojo. Tai va, toks mūsų pirmas Popiežius 9. Bet, aciū Dievu su tuo viskas nesibaigia, kai viltis atrodo užgesusi, Jėzus keliasi iš numirusių ir pasirodo Marijai Magdalietai, kuri

bėga tai pranešti Mokiniams. Petru, išgirstant tokia naujiena (gal tik kitokiais žodžiais): „O mano džiaugsme, Kristus prisikėlė!“ Turbūt jam prieš akis prabėgo visa tai ką Jėzus buvo sakęs ir mokęs. Nežinau, ar jis atsakė su mūsų entuziazmu: „Iš tiesų prisikėlė!“ Bet tai ką matom, jis pradeda bėgti, kartu su Jonu, myliuoju mokiniu, tai ir su kiekvienu iš mūsų. Petras – Bažnyčia-bėga kartu pasitikti Prisikėlusį Jėzų, tai, ką mes gyvenam šian-dieną.

Gailestingumo sekmadienis.

„Pirmosios savaitės dienos vakare, durims, kur buvo susi-rinkę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, at-sistojo viduryje ir tarė: „Ramybė jums!““ Skaitydamas šią Jono evan-gelijos eilutę, galbūt pagalvojai tą patį, ką ir aš: ir apaštalai buvo užsidarę! Ir jie patyrė baimę. Žinoma, dėl kitų priežasčių nei mes, bet ši paralelė su mūsų patiriamais dalykais yra stebinanti. Jėzus perėjo per sienas ir užrakintas duris, kad atneštų jiems ramybę, Velykų vaisių. Kaip bus su tais, kurie dėl karantino šiais metais praleido Velykas, dar neišgirdo Gerosios ramybės Naujienos ar dar iš tiesų ja netiki? Ir štai Jėzus siūlo savo ramybę. Jis tenori duoti savo ramybę ir begalinį gailestingumą, atsakydamas į mūsų baimes ir abejones, kurios visada iškyla į paviršių sulig kiekvienu nauju išmėginimu, kančia, liga ar net mirtimi, kuri šios pasaulinės epidemijos metu atrodo taip arti. Kas bus, jei mano seneliai, mano tėvai, mano broliai ir seserys... ar net aš užsikrėsiu? Mūsų geroji ir šventoji Motina Bažnyčia šią evangelijos ištrauką dar pakartos per Dievo Gailestingumo sekmadienį, kad dar kartą nuramintų mūsų, žmonių, širdis, tokias neramias ir taip greitai sutrikdomas. Mūsų karantinas, ar būtų belgiškas, ar prancūziškas... ar lietuviškas gali tapti vieta, kurią Jėzaus ramybė perkeičia į malonės ir bendrystės vietą. Ir Jėzus priduria (Jn 20, 27): „Leisk čia pirštą ir apžiūrėk ma-no rankas. Pakelk ranką ir paliesk mano šoną; jau nebebūk neti-kintis – būk tikintis.“ Visada siūloma Jėzaus ramybė lieka sulaiky-ta mūsų laisvės. Jėzau, duok mums savo ramybę. Ypač melskimės ją už savo artimus, kurie serga, miršta ar jau yra iškeliavę. Jėzau, pasitikime Tavimi.

Pažintis su nepažįstama šalimi.

Misija Filipinuose

Džiaugiuosi galėdama pasidalinti su jumis keliomis naujienomis sugrįžusi iš mūsų misijos Filipinuose, kur su seserimi Kolombina buvome vasarį. Susitikimas su mūsų broliais ir seserimis filipiniečiais buvo graži ir jaudinanti patirtis. Mums tai buvo proga susipažinti su Šv. Damijono NVO, gyvenimu bukid su penkiais jaunuoliais, kurie ten nuolat apsistoje, ir pora jaunų belgu savanorių.

Mane labai palietė veiksmas, kurį vaikai (ir ne tik vaikai!) mus išvydę daro gatvėje (vienuoliai ir kunigai ten labai gerbiami): jie suimdavo mus už rankos, prispausdavo prie kaktos ir prašydavo: „Bless, sister!“ Viena dieną per Mišias susitikome Baby Ela, kuri, nors yra penkerių metų amžiaus, yra tarsi kūdikis, nes serga genetinė liga. Savo kreivomis rankutėmis, didžiulėmis pastangomis, ji persizegnojo ir paėmė mane už rankos, kad ją palaiminčiau. Koks tai man buvo stiprus gestas! Taip, ištroškusi ir kenčianti Dievo tauta laukia, kol Viešpats ją palaimins!

Įspūdinga buvo misija Laibane: tai kaimas kalnuose, penkiasdešimt kilometrų nuo Manilos, kur jau daug metų šv. Damijono komanda vykdo medicininę ir evangelizacijos misiją, taip pat maitinimo programą. Ten nuvykti mums prireikė devynių valandų, trys iš jų – ant džipnio stogo duobėtais kalnų keliukais! Tose džiunglėse auga labai aukštos kokosinės palmės ir teka labai šalta upė! Kaimelis neturtingas: manau, jie valgo kartą per dieną, vaikai iki mokyklos kasdien eina po pusantros valandos kalnais. O dar reikia ir sugrįžti... kokie didvyriški žmonės! Ant nugarų nešėme visą maistą: daugybę kilogramų ryžių ir kiaulienos, jiems tai šventinis valgis – net patys mažiausi kartojo penkis kartus! Su jais žaidėme, šokome ir meldėmės, kalba tikrai nebuvo kliūtis. Pamačiau, kad paprastas buvimas kartu – nedarant didelių dalykų, bet būnant dėmesingiems mažutėliams, yra vaisinga ir graži misija.

Sesuo Myriam

Filipiniečiai mane labai daug ko išmokė savo šypsenuomis, juoku, taip pat ašaromis ir gebėjimu paguosti... Pamėginsiu perteikti jums kelias akimirkas iš šios nedidelės, bet labai turtingos patirties, kai galėjome išvysti palaiminimą „Laimingi dvasios vargdieniai“ ir prie jo prisiliesti.

Vieną dieną lankėme kuya Paulino, kurio kojos paralyžiuotos. Buvau sukrėsta, nes kas penkias minutes jį susukdavo skausmas... Jis mums sakė, kad neturi pinigų skausmą malšintiems vaistams, tad priėmė šią kančią kaip Dievo sumanymo jam dalį. Šis vyras, nepaisant jo kančios,

švytėjo, jis buvo laimingas, kad gyvena, ir per apsilankymą, norėdamas mus prajuokinti, jis net ėmė šokti! Taip, savo akimis mačiau paralyžiuotąjį, kuris šoko apimtas džiaugsmo!

Su kuya Elad ir Reggie keliavome į neįtikėtinai skurdų priemiestį „market tree“ Savotoje, netoli Manilos. Per televiziją buvau mačiusi tą niūrią realybę, bet ten nuvykti yra visai kitas reikalas... Kai atvykome, vaikai su džiaugsmu bėgo prie mūsų, kad juos palaimintume, tai tikrai jaudinantis vaizdas. Jų džiaugsmas jau gal ir yra pergale, nes šioje vargingoje vietoje šitiek smurto, prostitucijos ir narkotikų. Taip pat yra vaikų, kurie labai ramiai vaikšto vienas šalia kito, laikydamiesi už pečių. Juos matydama prisimi-

niau pranašo Izaijo žodžius: „Nebijok, nes aš su tavim!“ Bet su tuo susidurti yra labai sunku, nes tie vaikai visi purvini, žaizdoti, apaugę grybeliu ir smarkiai dvokia... kai kurie visai nuogi... Po kelių dvejones akimirku pradėjome su jais žaisti ir imti ant rankų... Vienas niekaip nenorėjo manęs paleisti, glaudėsi, spausdamas mano kryžių... labai stipru... Vakare vedėme maldos grupę. Po trumpo mokymo apie Dievo švelnumą, skyrėme laiko maldai, kad tą švelnumą priimtume. Su seserimi

mi Myriam meldėmės už juos uždėdamos rankas... kokie jie žavingi... Persižegnoję jie sudėdavo rankas su dideliu pasitikėjimu ir užmerkėdavo akis laukdami, kas nutiks... Buvau tikrai sujaudinta, kad galiu uždėti ranką ant šių mažių didvyrių galvų!

Sesuo Kolombina

KALENDORIUS

Kalendorius priklauso nuo karantino baigimo Vyriausybės sprendimo.

Gegužė

- Pirm. 4-10 d. Nazareto savaitė (*priėmimo nėra*)
- Ketv. 14 . Šv. Juozapo mokykla
- Šešt. 16-17 d. Pjūties vaikų pavasario savaitgalis
Kauno šeimų maldos grupė
- Ketv. 21 d. Šv. Juozapo mokykla
- Šešt. 23-24 d. Paauglių savaitgalis
Sužadėtinų savaitgalis
- Treč. 28-29 d. Valdorfo Žalioji mokykla
- Šešt. 30-31 d. Sekminės su SD grupė ir šeimomis

Birželis

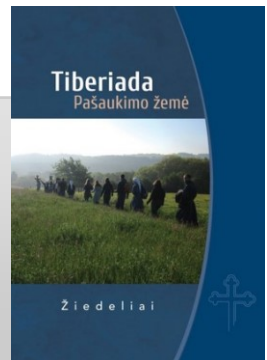
- Pirm. 1-7 d. Nazareto savaitė (*priėmimo nėra*)
- Treč. 10-12 d. Kauno Arkos bendruomenė
- Penk. 12-14 d. Bendrakeleiviai

Švęsdami bendruomenės 40-metį išleidome knygą „Pašaukimo žemė. Žiedeliai“. Joje galite perskaityti liudijimus apie tai, kaip sesuo Amanda savo celėje sutiko tikrą Velykų avinėlių, o brolis Mišelis pasidalijo savo gyvenimo paslaptimi su paaugliais...

Kad būtume dar didesnėje bendrystėje knygoje rasite brolių IŠSKIRTINAI JUMS parašytus palinkėjimus!

Užsisakykite www.magnificat.lt ir atsiųsime knygą su palinkėjimais tiesiai į namus.

Paskubėkite užsisakyti – knygų su brolių palinkėjimais turime ribotą kiekį!

MALDOS INTENCIJOS

1. Dieve, mūsų Tėve, Tu žinai, kas kiekvienam yra gera, meldžiame Tave už visus sergančius mūsų bendruomenėse, šeimose ir pasaulyje. Meldžiame už visus žmones, užsidiariusius namuose, izoliuotus, kurie neteko darbo ar jaučia grėsmę. Pažvelk į juos ir saugok juos.
2. Viešpatie Jėzau, meldžiame Tave už Tavo Bažnyčią, už visus krikščionis, kad jie šiomis karantino dienomis būtų žemės druska ir pasaulio šviesa. Meldžiame Tave už popiežių ir visus vyskopus, kad jie būtų ganytojai pagal Tavo širdį.
3. Šventoji Dvasia, meldžiame Tave už mūsų pasaulio vadovus. Suteik jiems išminties ir atskyrimo, drąsos ir didžiadvaisiškumo dovaną.
4. Viešpatie, meldžiame Tave už išipareigojusias šeimas, Šv. Damijono jaunimą ir visus, kurie yra vienaip ar kitaip išipareigoję ar turi tarnystę bendruomenėje. Palaikyk jų tikėjimą, meilę ir viltį.
5. Viešpatie, meldžiame Tave už mūsų du jaunuolius, gyvenančius Jono Krikštytojo metus, už Gunarą ir Eliją, taip pat už Jules ir visus jaunuolius, kurie gyvena Jono Krikštytojo metus Belgijoje. Vesk juo gyvenimo keliu.

